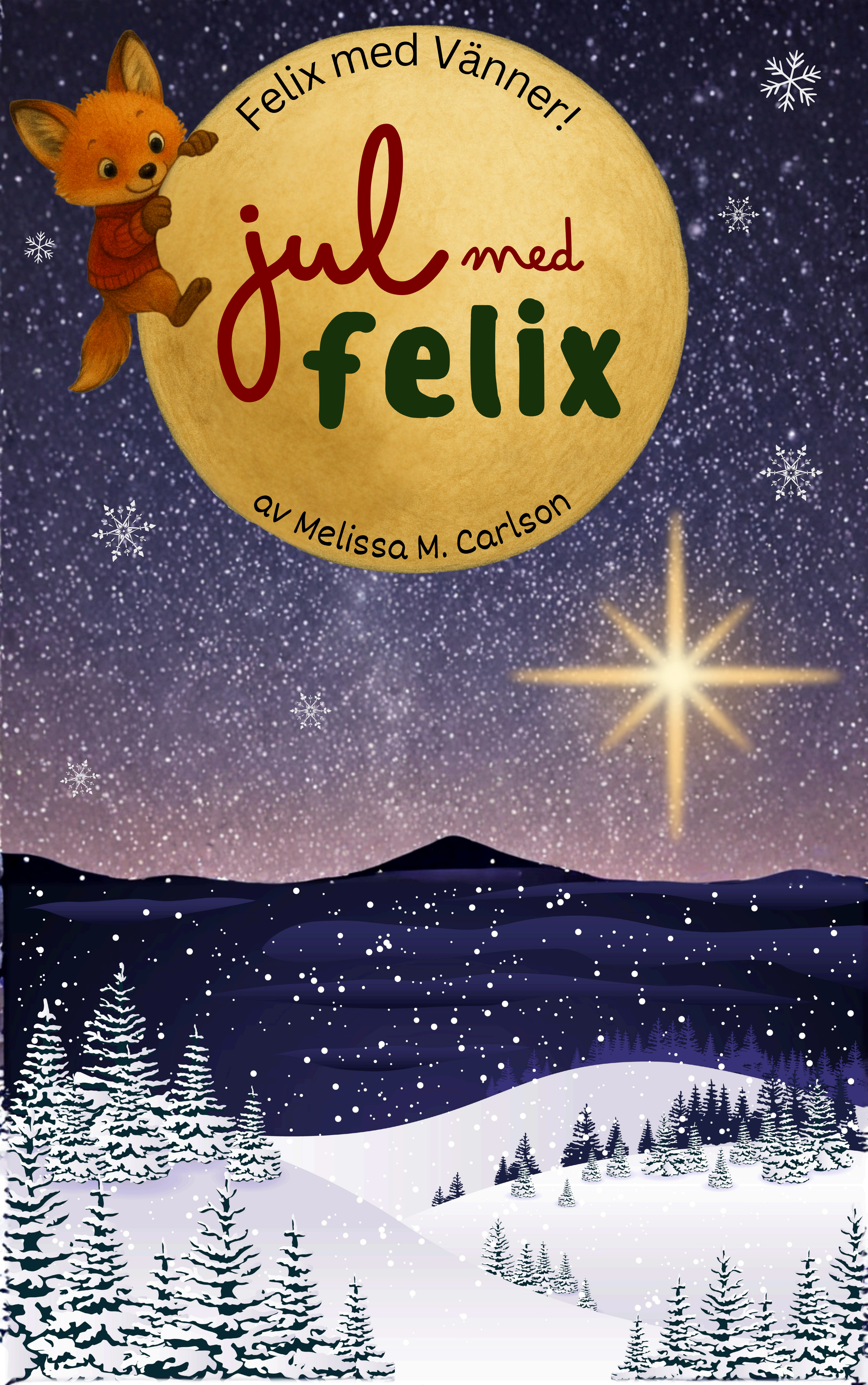

Felix med Vänner!

jul med felix

av Melissa M. Carlson

Det var en vacker, snöig dag i skogen, och Felix och hans igelkottkompis Charlie njöt av en lugn eftermiddag nära floden.

Felix suckade belåtet och sa: ”Jag älskar den här tiden på året, Charlie! Allt är så underbart. Jag älskar kylan och snön, juldekorationerna, musiken och maten.”

Charlie log instämmande, med kinderna rosiga av den friska vinterluften.

”Ja”, mumlade han drömmande och tänkte på alla underverk som denna årstid har att erbjuda. Hans leende blev bredare när han kom ihåg något särskilt glädjande.

Han vände sig mot sin vän och viskade upphetsat: ”Såg du resterna från middagen på värdshuset igår kväll i soporna?!” Han slickade sig om läpparna och gnuggade sig lyckligt på magen när han mindes alla godsaker. Med en lycklig suck tillade han: ”Man måste älska människor och deras slöseri!”

Felix skrattade hjärtligt och nickade. ”Du gav dig på dem också, va?” sa han med ett leende. Charlie log belåtet.

”Jag var inte säker på att jag skulle kunna komma åt soptunnorna, men Kajsa Kaja flög upp och jobbade tills hon fick ut påsen.”

”Jag tror inte att människorna var särskilt glada över det i morse”, skrattade Felix och mindes männen han sett halka på isen och gnälla över att behöva städa upp efter de besvärliga småkrypen.

”Men åtminstone lyckades Patrik och jag smyga ut några godsaker i går kväll.”

Charlie hade också bevittnat spektaklet, mycket till sin förtjusning. Han log och fyllde lungorna med den friska, kalla luften.

”Allt är extra gott när julen närmar sig”, funderade han med djup tillfredsställelse.

Plötsligt hördes en svag röst i den iskalla vinden.

”Felix! Felix! Var är du?”

Det var Märta, Felix lillasyster. Hennes rop var först svaga, men blev allt högre när hon sprang genom snön på sina små ben, med kinderna uppblåsta av ansträngningen.

Felix log, hoppade upp på fötterna och vinkade så att hans syster kunde se honom.

”Jag är här borta vid Charlies sten, Märta!” skrek han så högt han kunde, medan hans andedräkt svävade som ett moln i den frostiga luften. Han andades ut djupt en gång till, bara för att njuta av den virvlande dimman igen.

Märta kom fram, flåsande dramatiskt medan hon drog efter anden.

”Jag har letat överallt efter dig, Felix”, flämtade hon. ”Vad gör du här ute? Snön börjar bli ganska djup, eller hur?”

Felix skrattade.

”Snön stör mig inte, Märta. Jag gillar den.

Och dessutom, om det blir för kallt, sa Harry Hare att vi kan använda hans tunnlar. Han har massor av dem här omkring.”

”De är ganska praktiska”, instämde Charlie och nickade entusiastiskt.

”Man måste bara se upp för hans kusin Mortimer. Han blir lite grinig på vintern. Harry säger att han föredrar varmare väder, och om vi stör honom för mycket kommer han troligen att sparka ut oss ur tunneln... bokstavligen.”

Märta skrattade åt tanken. Hon tittade sig omkring i hopp om att få syn på den lekfulla lilla haren, men det fanns inga tecken på honom över den snötäckta slätten.

”Var är Harry?” frågade hon nyfiket.

”Han leker i snön vid den nya rävfamiljens lya”, svarade Felix.

”Han sa att han kände för en ordentlig jakt”, tillade Charlie med ett skratt.

”Åh nej!” gnällde Märta. ”Jag hoppas verkligen att han är försiktig.” Hon gnuggade sina små tassar mot varandra och såg orolig ut för sin vän. ”En vacker dag kommer han att råka ut för något riktigt allvarligt.”

”Åh, han klarar sig”, försäkrade Felix sin syster med bestämdhet. ”Han leker bara. Och du vet att de där rävarna inte skulle skada honom. De är supervänliga, så pass som rävar kan vara. Han vill bara ge valparna lite motion!”

”Ja”, inflikade Charlie. ”Han gillar att hålla deras instinkter skarpa.”

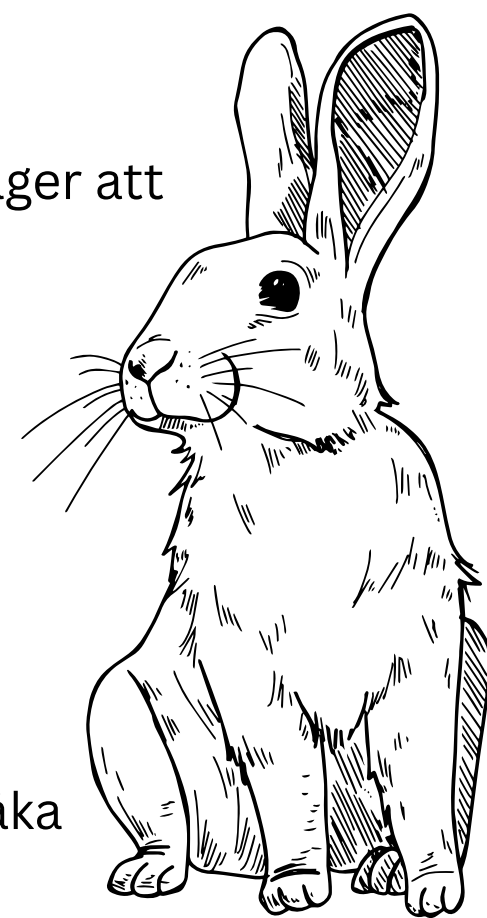
”Och kanske sina egna också”, tillade Felix med en blinkning.

Märta funderade på allt detta med en tveksam min.

”Det låter fortfarande farligt för mig”, förklarade hon. ”De där valparna kanske glömmer att de ska leka snällt. Harry kommer inte att bli särskilt glad om han får svansen avbiten!”

Felix skrattade till, även om han inte kunde säga emot.

”Förmodligen inte”, bekräftade han.

”Oskar skulle inte heller bli särskilt glad över det”, fortsatte Märta plikttroget. ”Han behöver alla som kan hjälpa till med juluppläsningen ikväll.”

Felix och Charlie utbytte en snabb, förvånad blick.

”Det hade jag nästan glömt”, utbrast Felix. ”Vad är klockan egentligen?”

”Dags att gå till kyrkan och hjälpa till med förberedelserna”, förklarade Märta. ”Mamma sa att jag skulle hämta dig. Patrik, Kajsa och några av ekorrarna längre upp på vägen är redan där och hjälper till. Hela ängen kommer att vara i kyrkan innan du vet ordet av. Alla gillar att komma och lyssna på julberättelsen.”

”Okej, då går vi”, sa Felix. Han vände sig till sin vän. ”Kommer du nu, Charlie?”

”Jag tror jag ska hämta Harry först”, bestämde Charlie. ”När han börjar jaga glömmar han allt annat. Men ni två kan gå i förväg – jag kommer snart.”

”Okej! Vi ses där!” sa Felix och vinkade innan han sprang iväg genom snödrivorna med sin syster.

”Hej då, Charlie!” tillade Märta med ett leende, medan hon glatt sprang iväg.

Senare samma kväll i kyrkan försökte Oskar – utan större framgång – samla alla inför starten av julprogrammet. Rummet var fyllt av spänning och julglädje.

”Okej, allihopa! Lugna ner er”, ropade Oskar ännu en gång över sorlet av prat och skratt. ”Jag ser att publiken redan samlas för bibelläsningen. Har alla sina verser redo?”

”Jag har det! Jag har det!” sa Märta glatt. Hon hoppade från fot till fot, alldeles för uppspelt för att kunna stå still.

Oskar skrattade och nickade godkännande.

”Det är jättebra, Märta”, sa han och vände sig till resten av gruppen för att se om de också var redo.

”Jag är redo!” sa Felix. ”Det är Patrik också. Eller hur, Patrik?”

Patrik tittade nervöst upp och nickade försiktigt.

”Jag tror det”, viskade han osäkert. ”Men jag är lite nervös. Det är läskigt att prata inför alla djuren där ute.”

Felix lade genast en beskyddande tass på sin kusins axel. Han ville säga något uppmuntrande, men innan han hann göra det bröt ett skratt ut i närheten.

”Han är en riktig mus!” retade Sam Ekorren och viftade med sin långa grå svans.

”Det kan man säga!” instämde hans bror Sven. ”Så liten och så rädd!”

”Han är nog rädd att hökfamiljen ska äta upp honom om han gör ett misstag”, fnissade Sam.

”Ha ha ha! Den var bra”, skrattade Sven, och de två ekorrarna sprang glatt runt stackars Patrik.

Plötsligt hördes en stark röst som skar igenom ekorrarnas hånfulla skratt.

”Nu räcker det, pojkar!”

Oskar hade gått tvärs över rummet och stod nu framför de två bröderna. Sam och Sven slutade skratta och sänkte skamset blicken mot golvet.

”Det är inte okej att vara elak”, sa Oskar. ”Ni vet båda att man inte ska prata illa om andra. Jag är säker på att alla här känner sig lite nervösa inför ikväll, och det är helt okej.”

Ekorerna såg ut som om de ville sjunka genom golvet. De visste att de hade gjort fel. De visste att de hade gått för långt.

Oskar vände sig mot Patrik och log varmt.

”Lyssna inte på dem, Patrik. Jag vet att du kommer att klara dig jättebra”, sa han uppmuntrande innan han åter riktade sin uppmärksamhet mot de nu skamfulla ekorrarna.

”Och pojkar”, tillade han strängt. ”Jag förväntar mig att det inte blir mer mobbning här. Förstår ni?”

Båda bröderna nickade snabbt.

”Jag förstår”, mumlade Sam. Han mötte Patriks blick och tog ett försiktigt steg framåt.

”Förlåt mig, Patrik. Jag menar det verkligen. Det var fel att reta dig så där.”

”Jag är också ledsen”, instämde Sven. ”Ibland skämtar vi och glömmer bort att vi faktiskt kan såra någon med det vi säger. Vi ska vara mer försiktiga. Det lovar jag.”

”Ja, absolut”, nickade Sam. ”Och du kommer att klara din uppläsning jättebra. Jag hörde dig öva – det lät riktigt bra.”

”Tack, det uppskattar jag”, viskade Patrik med ett svagt leende.

”Förlåter du oss?” frågade Sam hoppfullt.

Patrik tittade från Sam till Sven. Han kunde se att de verkligen ångrade sig. Hans leende breddades och han nickade bestämt.

”Absolut!” sa han.

”Tack!” utropade bröderna glatt och drog Patrik in i en varm, vänlig kram.

Oskar log gillande åt utbytet, tacksam över att se en så positiv lösning. Sedan riktade han återigen sin uppmärksamhet mot den uppspelta barnskaran.

”Okej, då”, sa han och klappade händerna för att få allas uppmärksamhet. ”Är vi klara? Vem saknar vi?” Märta tog genast till orda.

”Harry är inte här än”, började hon. ”Och inte Charlie heller. Charlie gick för att hämta Harry. Harry slöade vid—”

Innan Märta hann avsluta utbröt kaos i det lilla samlingsrummet.

Tre rävvalpar kom springande från alla håll och kanter. De var så glada de kunde vara; deras små, pälsklädda kroppar darrade av upphetsad energi medan de skällde, ylade och lekte i rummet.

Märta spärrade upp ögonen vid oväsendet.

”Tja”, mumlade hon för sig själv medan rummet förvandlades till kaos och förvirring, ”jag tror att Harry är här nu.”

Runt omkring henne reagerade de andra barnen med skrik, pip och rop av överraskning och rädsla.

”Rävungar!” ropade någon i panik.

”Spring!” skrek Sam, grep tag i sin brors arm och flydde för att gömma sig bakom julgranen i hörnet.

Kajsa flaxade med vingarna och flög upp till den högsta sittpinnen i rummet.

Felix stod och stirrade förvånat på kaoset som utspelade sig framför honom.

”Åh nej!” utropade han och skakade på huvudet, svansen viftande oroligt. ”Det här är inte bra.”

Han duckade plötsligt när en av valparna rusade mot honom. Den missade honom med en hårsman och kastade sig i stället mot Patrik.

”Patrik, se upp!” ropade han, men det var för sent.

Valpen hoppade upp i luften och kolliderade med full kraft med den intet ont anande musen, så att de båda tumlade ner i en hög av päls på det kalla, hårda golvet.

”Han kommer att äta upp mig!” skrek Patrik när valpen glatt började slicka hans ansikte.

Märta skrek.

”Åh nej! En rävunge hoppade på Patrik. Hjälp honom, någon!”

Oskar försökte ivrigt lugna de panikslagna djuren, men utan större framgång.

Kaoset fortsatte att rasa omkring honom.

”Alla! Lugna er! Jag... jag måste komma förbi”, mumlade han och kämpade sig igenom tumultet för att nå Patrik.

Charlie gjorde sitt bästa för att hjälpa till. Han gick från vän till vän och uppmanade dem att lugna ner sig lite.

”Det är okej, allihopa!” insisterade han. ”Snälla, var bara stilla ett ögonblick.”

Märta var dock inte övertygad. Från vad hon kunde se gick det inte så bra för Patrik.

”Det är inte okej”, gnällde hon oroligt. ”Ser du inte att han äter upp Patrik!”

Patrik skakade på huvudet och skrattade hjärtligt som svar.

”Nej, han äter inte upp mig”, försäkrade han sin lilla kusin. ”Han slickar mig! Ha ha ha! Och det kittlar! Ha ha ha! Kan någon ta bort honom från mig, snälla!”

Charlie skakade på huvudet i frustration.

”Harry, du måste prata med valparna. Det var du som tog med dem hit.”

Harry, som hade kämpat med att hålla ordning på den lilla flocken sedan de kommit, suckade och rullade lekfullt med ögonen.

”Lugna er, allihop!” ropade han till gruppen. ”Valparna kommer inte att göra er illa. De är bara unga och lekfulla. Försök att vara lugna.”

Han hoppade fram till valpen som hade hållit Patrik fast på marken.

”Hej, du valp”, mumlade han kärleksfullt och kliade rävvalpen försiktigt bakom örat. ”Sluta slicka Patrik nu.”

Valpen svarade med ett glatt ”voff” och slickade Harry över ansiktet.

Patrik, som flämtade efter luft efter allt skratt, vände sig mot sin vän och andades tacksamt ut:

”Tack, Harry.”

Alla började lugna ner sig, och det dånande ljudet från det initiala kaoset övergick till ett stilla mummel.

Tre utmattade, flämtande rävvälpar låg nöjt på golvet mitt i rummet.

Oskar skyndade sig fram till Harry, fortfarande förvirrad av den scen som just hade utspelat sig.

”Harry Hare, vad är det som pågår här? Vad gör dessa rävingar här?” frågade han.

”Jo, jag lekte med dem tidigare”, förklarade Harry, ”och jag berättade för dem om julens läsning ikväll. De ville komma och lyssna. De har aldrig hört talas om julens verkliga innebörd förut. De trodde bara att julen handlade om presenter och mat. Jag berättade om Jesus, och nu vill de höra mer.”

Oskars uttryck förändrades omedelbart från förvirring till medkänsla.

”Åh, Harry, det är underbart”, sa Oskar med ett varmt och förstående leende. ”Den verkliga innebörden av julen är ju trots allt för alla. Och vi borde berätta om Jesus för våra vänner. Jag är glad att du tog med dem. De är mer än välkomna.”

Harry log och klappade en av rävvälparna försiktigt på huvudet. Han var glad att hans unga vänner hade velat följa med – och ännu gladare att veta att de var välkomna och skulle få höra allt om den sanna innebörden av julen.

”Öh, hallå allihopa?” avbröt Felix försiktigt. ”Folkmassan börjar bli rastlös där ute. Vi kanske borde börja läsningen?”

Märta piggnade till omedelbart.

”Ja! Låt oss gå ut och berätta för alla våra vänner om julen och dess verkliga betydelse för världen! Vem börjar? Du kanske, Kajsa?”

Kajsa Kaja log förväntansfullt och fluffade till sina fjädrar medan hon förberedde sig.

”Ja, jag är först”, kraxade hon. ”Och jag är redo!”

Oskar log åt barnens iver.

”Okej då”, sa han godkännande. ”Harry, kan du se till att rävungarna får bra platser så att de kan lyssna på programmet?”

Harry hoppade glatt upp och nickade.

”Det ska jag göra direkt”, sa han entusiastiskt. ”Kom igen, ungar!”

Rävarna svarade med stor glädje, viftade på svansarna, skällde och sprang efter Harry för att hitta sina platser.

Oskar log efter dem medan resten av barnen sprang omkring, samlade ihop sina papper och förberedde sig för att gå upp på scenen.

”Sätt igång då, Kajsa”, uppmuntrade Oskar efter en stund. ”Låt oss berätta om Jesus för alla våra vänner!”

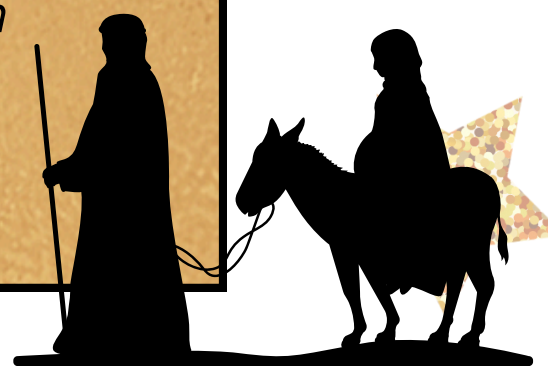

Kajsa klev ut på scenen och publiken tystnade i ivrig förväntan. Hon började läsa ur Lukas evangelium, kapitel två, och hennes klara röst bar genom kyrkan medan alla lyssnade uppmärksamt. Till och med rävungarna satt stilla och koncentrerade sig, med öronen spetsade i uppslukad uppmärksamhet, medan berättelsen om Kristi födelse utvecklades i mjuka tonfall på scenen.

”Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud, att hela världen skulle skattskrivas. Denna skattskrivning ägde rum först när Kvirinius var landshövding över Syrien. Då gick alla för att skattskriva sig, var och en till sin stad. Så begav sig också Josef från staden Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad, som heter Betlehem, eftersom han var av Davids hus och släkt, för att skattskriva sig med Maria, sin trolovade hustru, som var havande.”

När Kajsa hade avslutat sin del, klev Märta fram och fortsatte berättelsen med sin mjuka men bestämda röst:

“Så hände det medan de var där, att tiden var inne då hon skulle föda. Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade ner honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i härbärgen.”

Sedan var det Patriks tur. Han gick nervöst ut på scenen för att möta den uppmärksamma publiken. Hans röst darrade först, men en blick på Felix stödjande leende hjälpte honom att lugna sig. Han fortsatte läsningen precis där herdarna får höra om Kristi födelse:

“Och i samma trakt var några herdar ute på marken och höll vakt om natten över sin hjord. Och se, en Herrens ängel stod framför dem och Herrens härlighet sken omkring dem, och de blev mycket förskräckta. Och ängeln sa till dem:”

”Frukta inte”, förklarade Charlie och steg fram med självförtroende för att ta sin tur.

“Se, jag förkunnar för er en stor glädje, som ska ske för allt folket. För i dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad, och han är Kristus, Herren. Och detta ska vara tecknet för er: Ni ska finna ett barn, som ligger lindat i en krubba.”

Felix trädde då fram, med en stark, klar och förundrad röst:

“Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk härskara som prisade Gud och sa:”

Då höjde hela gruppen sina röster tillsammans och fyllde rummet som en enda röst:

“Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, en god vilja mot människor.”

Medan publiken funderade över änglarnas underbara uppenbarelse och de sista ekon av herdarnas glada lovsånger till Gud fortfarande klingade bland folkmassan, hoppade Harry fram för att fortsätta:

“Och det hände när änglarna hade farit ifrån dem upp till himlen, att herdarna sa till varandra: Låt oss nu gå till Betlehem och se det som har hänt, vilket Herren har låtit oss få veta. Och de skyndade iväg och fann Maria och Josef och barnet som låg i krubban.”

Sam och Sven skyndade sig sedan upp på scenen, ivriga att låna ut sina röster till de sista verserna:

“Och när de hade sett det, berättade de vida omkring vad som hade sagts till dem om detta barn. Och alla som hörde det förundrade sig över det som blev sagt till dem av herdarna. Men Maria bevarade och begrundade allt detta i sitt hjärta. Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt vad de hade hört och sett, så som det hade blivit sagt till dem.”

Orden fastnade i både lyssnarens och talarens hjärtan och sinnen.

Det här var ingen saga, ingen enkel historia som berättades för att fördriva tiden.

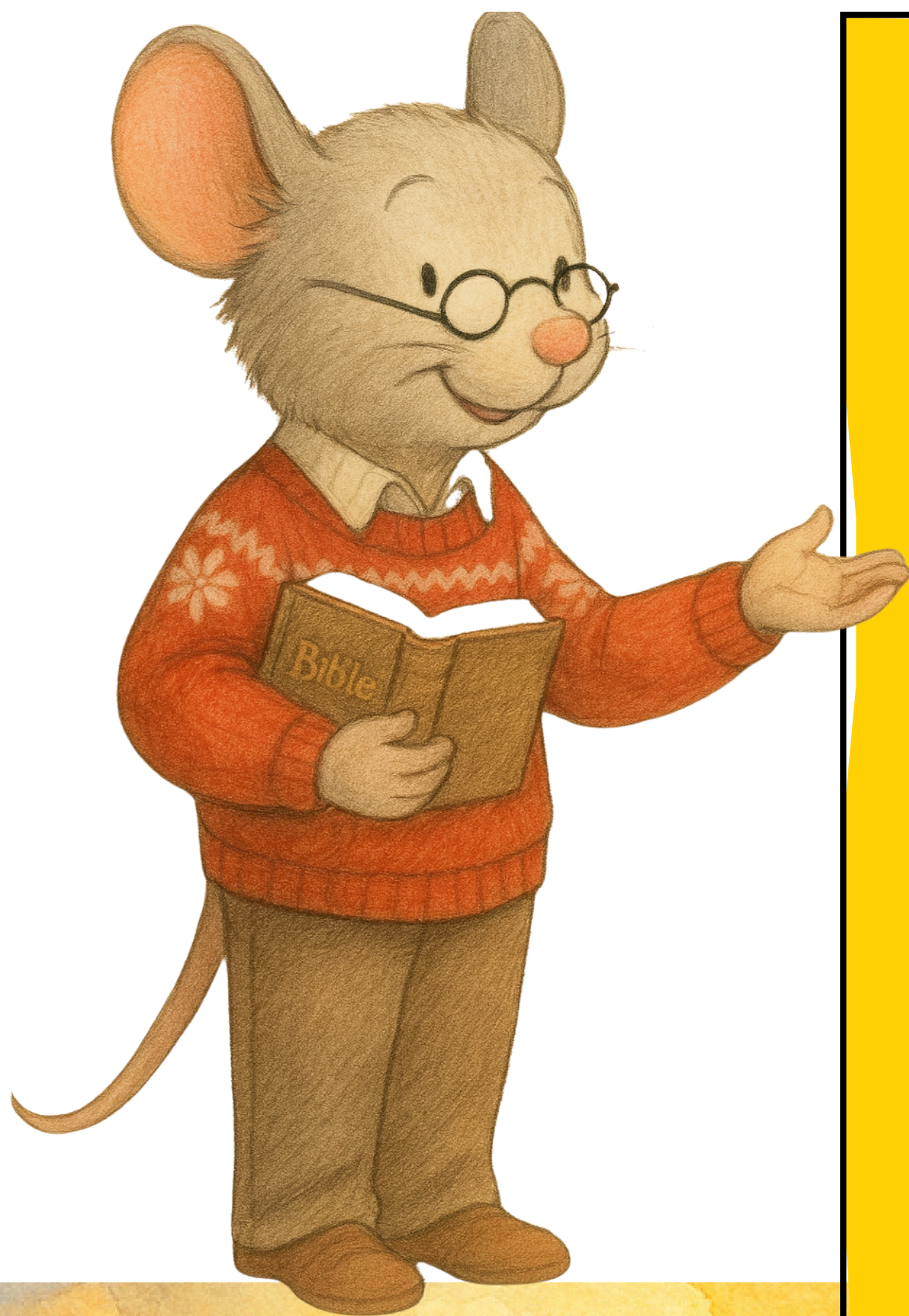
Det var berättelsen om himmelens kung, som lämnade sin praktfulla tron i höjden för att komma till jorden som ett ödmjukt barn, fött i ett stall.

Fött för att dö.

Fött för att frälsa.

Fött för att bringa ljus i mörkret och hopp i hjärtat hos alla som tror.

Oskar log och tackade barnen för deras deltagande. Sedan vände han sig till folkmassan och talade med värme och övertygelse:

Vänner, julens budskap är lika enkelt som det är spektakulärt.

Jesus lämnade himlens prakt för att komma till jorden som människa. Han gav upp sitt himmelska rikes rikedomar för att födas i ett stall, så att du och jag kunde få liv, hopp och en plats i Guds familj.

Jesus kom till jorden för att dö på korset som betalning för mänsklighetens synder.

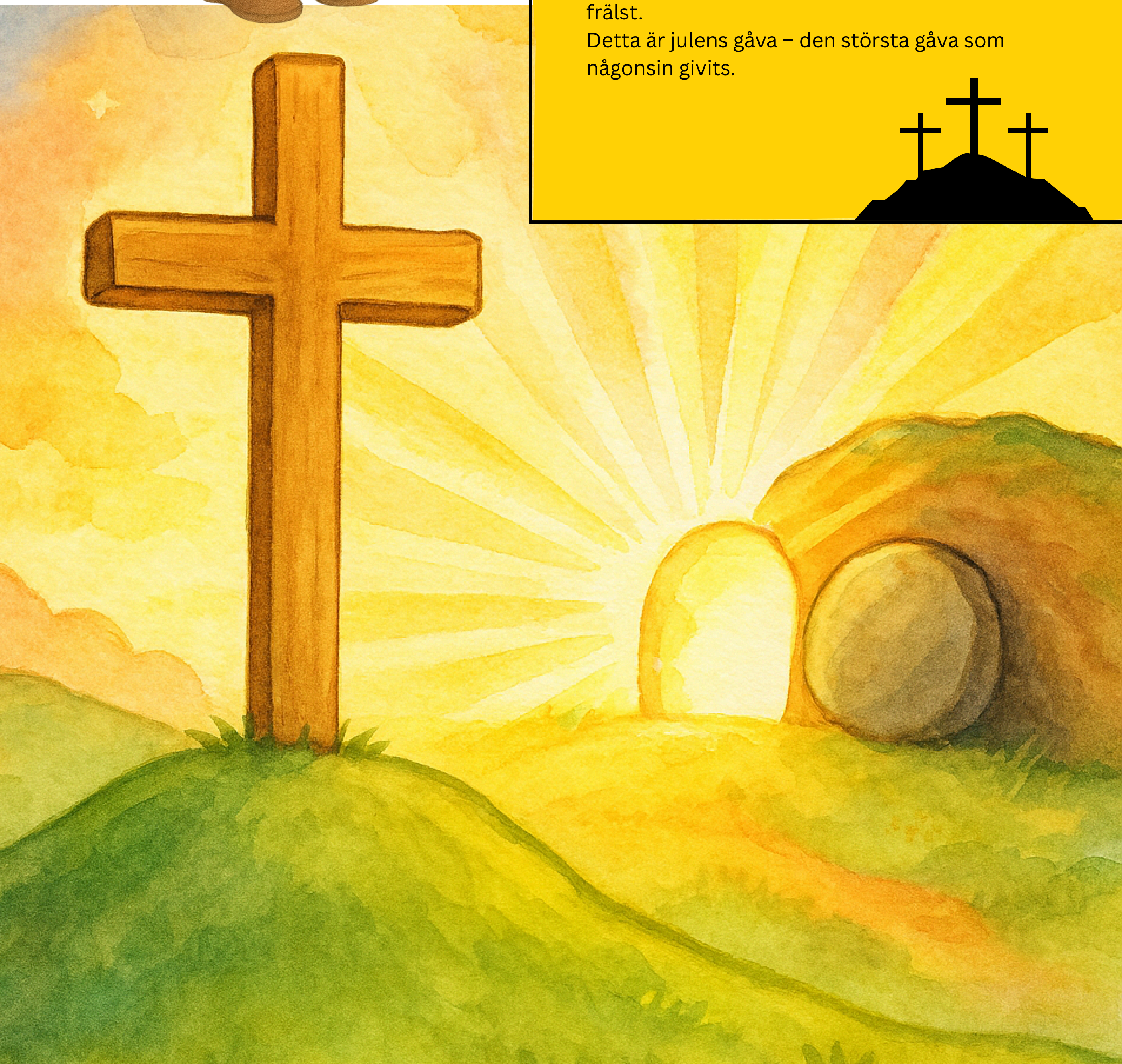
I vår syndighet har vi ingen möjlighet att komma till Gud på egen hand. Oavsett hur hårt vi än försöker kommer vi aldrig att vara tillräckligt goda för att stå inför en fullkomligt helig Gud.

I sin fullkomlighet blev Jesus Kristus frivilligt och kärleksfullt vårt offerlamm. Han som inte begick någon synd blev synd för oss, så att vi kunde bli rättfärdiga inför Gud.

Genom Kristi blod kan du bli ett Guds barn.

Genom Guds stora nåd, genom tro, kan du bli frälst.

Detta är julens gåva – den största gåva som någonsin givits.

Det spelar ingen roll vem du är, var du kommer ifrån eller vilken bakgrund du har – alla behöver Kristus. Inser du att du är en syndare som behöver en Frälsare?

Förstår du att du inte kan komma till Kristus genom dina egna goda gärningar, din intelligens eller ditt arv?

Tror du att Jesus Kristus betalade priset för dina synder på korset – att han dog för dig, begravdes och uppstod i härlighet på tredje dagen, i fullständig seger över döden och synden?

Den här julen finns det ingen större gåva du kan få än den som Frälsaren erbjuder dig. Om du inte har tagit emot Kristus finns det ingen bättre tid än nu.

Julen är så mycket mer än godis, presenter, dekorationer eller ens tid med din familj och vänner. Så glöm inte det som är viktigast.

Glöm inte Jesus.

Och från oss alla –

Vi önskar er en riktigt god jul!

2025

Bilderna producerad med AI via Microsoft Copilot och ChatGPT.
Bibelverser från Svenska Reformationsbibeln.